

L'IMPC... de l'Algaida

A

molts olotins els va passar per alt, però enguany, durant la festa major, ens va visitar mig poble de l'Algaida, amb el seu alcalde al davant. Eren els convidats a Festes del Tura de la Casa de

Andalucía d'Olot. Van ser rebuts secretament a l'Ajuntament i van participar, com a mínim, en una Misa Rociera i en una ballada de Sevillanes. Sí, sí, a Olot. Molts no se'n varen enterar perquè els actes no constaven al programa. No cal dir que la concurrència va ser massiva, però va destacar especialment la vetllada de germanor a l'Envelat de la fira. No podia ser d'altra manera perquè tenia tots els ingredients d'una autèntica festa grossa: vi i teca en abundància, música popular andalusa, dos alcaldes i una regidora de cultura fent petons a coneguts i estranys, i a cada taula quinze cosins retrobats fent concursos de qui viu millor. Només el preu desentonava: Mil pessetes l'entrada per persona, més cinc mil per una taula -a compte de la beguda-. Les converses eren molt animades i pel que vaig poder entendre -l'accent era més aviat tancadet- de poc sociològic. De la crispació, de l'espoli català, del Gal, del 15% i del PER no en vaig sentir dir res. Estàvem entre cosins. "A Olot ens estimen molt els de l'Algaida, fixa't que l'alcalde ens ha donat un terreny per fer una Casa d'Andalusia". Taca-taca-tatacata. "Acompanyem

a veure l'alcalde que fa 30 anys que vaig marxar del poble, i no el conec". AaaaaAaaAaaaaa. "No ha vingut la dona de l'alcalde?" Ai ai iai iai iiii. "Noooo, és catalana". Hi abundaven els matrimonis que ratllen la cinquantena i que no han d'aparentar res. "És guapo el nostre alcalde, eh". Tot era germanor i companyonia, i vaig aprofitar per interessar-me pels més joves -és

la vella obsessió de la integració- "aquells més joves tan balladors són d'Olot?". "No, aquí tothom és de l'Algaida o d'Andalusia". "Home, però tu ets d'aquí". "Ahhh! això... aquests viuen aquí ... hi han nascut... clar." Psssss xisssssssss. Parla l'alcalde. El d'allà és de poques paraules. Una foto del poble, i a divertir-se. En Pedro -així es va presentar el nostre alcalde- va xerrar una mica més per no dir gaire res. "És florentí en Pedro". Finalment, es va comprometre que l'any vinent serem els olotins els qui anirem a Festa Major a l'Algaida. "Bravo. Bravo"... No sé si ens haurem de portar l'Esbart i la Cobla o allà també tenen un casal català que ens les posarà. Veurem. Ara, a mi tampoc no em vindria gaire de gust fer 600 Quilòmetres per veure el que ja veig aquí. No sé, potser no hi aniré. No, prefereixo tornar a al·lucinar amb Priego. Sí. En tinc un bon record de la vinguda dels de Priego de Còrdova (o eren de l'Aldea Centenera?) a l'Hospitalet. Va ser molt diferent. D'entrada no els varen amagar en un envelat al mig de les Caravanes dels Firaires i els seus actes sortien al Programa de Festa Major del barri. I l'ambient era tot un altre. Hi havia catalans, gallecs, castellans vells, andalusos, i gitanos. Era de franc i ho vàrem celebrar a la Plaça Major del Barri. En Pujana, tot i ser un alcalde socialista del sector dur, va fer una altra mena de parlament. Els va parlar de Catalunya, de la integració, dels avantatges d'aprendre el català, de la diversitat i de la ciutat que estàvem creant entre tots. Allà no calia fer funambulisme i ningú havia de fer passar gat per llebre. Tot va començar a mitja tarda amb uns titellaires valencians que representaven un trosset de la història dels PPCC. "A mi això no m'ho havia explicat mai ningú". I va continuar amb una mostra gastronòmica casolana. Cada veí - no estàvem enquadrats en Cases Regionals, tots érem de l'Associació del barri- portava un plat típic de la seva terra d'origen: truita espanyola, botifarra dolça, migas, esqueixada, gaspatxo, pop a la Gallega, pa amb tomata, arròs, crema cremada, arròs amb llet... "Com carai les feu les migas" Era per llepar-se els dits. I de franc! Entre queixalada i queixalada vàrem ballar quatre sardanes amb la cobla de La Florida. "Ara les mans enlaire i llargs". Fins i tot els de Priego ballaven! La vetllada va acabar amb una nit memorable de flamenc, rumba, fandangos, quejíos i saetas.... Però eren uns altres temps. I un altre alcalde i una altra regidora de cultura. ...Allà no podien amagar el problema i l'afrontàvem entre tots. Volíem crear un sol poble. Una sola cultura. Una sola comunitat. Catalana.

Si avui explico això és perquè la nostra capelleta cultural més selecta, la que es tanca al teatre o a l'Ateneu per concelebrar els cent anys de cinema i frueix emplanant